

Arrest

nr. 343 218 van 20 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die een onbepaalde nationaliteit heeft, op 15 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 5 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. TORRES *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)” van 5 september 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 4 augustus 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 3 augustus 2026. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument dat geldig is tot 25 september 2028 (Documenten, stuk 5, nrs. 9-10; Landeninformatie, stuk 6, nr. 3, Antwoord Griekse Asieldiensten). Verzoeker betwist dit niet (NPO, p. 7, 10).

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

3. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”,
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”,
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, RSA/PRO ASYL-rapport van april 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigen van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen aangereikt door de partijen zoals informatie van UNHCR en een NANSEN note 2025-3, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen en stelt dat hij niet nadrukkelijk bevraagd werd over zijn psychische toestand. Zowel het profiel van verzoeker als Palestijn met familie in Gaza als de verklaringen en non-verbale reacties van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud doen twijfels rijzen over zijn psychologische draagkracht.

Verzoekers psychische lijden is het gevolg van de mensonwaardige leefomstandigheden tijdens zijn verblijf in Griekenland, alsook door de huidige situatie in de Gazastrook. Bovendien heeft verzoeker beperkte cognitieve capaciteiten. Verzoekers raadsman stelde op het einde van het persoonlijk onderhoud tevens dat het voor verzoeker moeilijk was om de vragen te beantwoorden en deze te onthouden en dat het meer dan eens nodig was om de vragen te herhalen. Verder lijdt verzoeker aan ademhalingsproblemen/astma.

Hoewel de Raad de moeilijke situatie van verzoeker als Palestijn uit Gaza erkent, kan gelet op het voorgaande niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Verzoeker brengt legt immers geen enkel medisch en/of psychologisch attest neer dat zijn

beweerde psychologische en medische problemen zou staven. Het loutere verklaren dat hij psychologische problemen en astma heeft, de algemene verwijzing naar het feit dat hij een Palestijnse vluchteling is, alsook de verwijzing naar het model van Caritas ter inschatting van de kwetsbaarheid van een individuele vluchteling, is onvoldoende concreet om te spreken van een bijzondere kwetsbaarheid in verzoekers hoofde. Verzoeker haalde verder geen bijzondere procedurele noden aan bij de DVZ (DVZ-verklaring, stuk 7, vraag 29; Vragenlijst "Bijzondere procedurele noden"; Bijkomende vragen M-status Griekenland) en stelde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zich beter voelt (NPO, p. 12). Verzoeker brengt aldus wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad wijst er verder op dat verzoekers ADET nog geldig is tot 3 augustus 2026, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker toont niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Verzoeker verkreeg immers op 4 augustus 2023 de vluchtelingenstatus en verliet Griekenland 4 maanden later al op 17 december 2023 (DVZ-verklaring, stuk 7, vraag 33; NPO, p. 2, 7). Bovendien verklaarde hij dat hij het Griekse paspoort enkel aanvraag om Griekenland te verlaten (NPO, p. 7). Ook reisde verzoeker slechts naar Athene omdat dit de plaats was waar hij zijn ticket kon boeken en omdat de luchthaven in Athene is (NPO, p. 9). Hieruit kan geen oprechte intentie worden afgeleid om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland.

De Raad verwijst verder naar de pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"U bent voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen. Dat blijkt uit het feit dat u zowel in Gaza, Griekenland en in België in staat was om te werken (CGVS p. 4, 5, 9). Door uw job in België heeft u bovendien al wat geld bijeen kunnen sparen (CGVS p. 4). U stuurt zelf af en toe geld naar uw familie in Gaza en naar uw broer in Nederland (CGVS p. 4, groene map in het administratief dossier). U schreef zichzelf in België ook in voor Nederlandse taallessen (CGVS p. 8). Bovendien legde u de volledige reis van Gaza naar Griekenland en vervolgens naar België op uzelf af (CGVS p. 6). Tevens was u in staat om zich binnen Griekenland te verplaatsen (CGVS p. 7, 8). U gebruikte hiervoor onder andere het geld van uw maternale oom in Egypte en van uw familie in Gaza (CGVS p. 6, 8). Bovendien heeft u verschillende familieleden in België die u bij een terugkeer naar Griekenland verder kunnen blijven ondersteunen indien nodig (CGVS p. 6). Uit niets blijkt aldus dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland steeds probeerde om werk te vinden. U hield mensen tegen op straat en vroeg hen naar een job (CGVS p. 10, 11). Het antwoord was echter steeds nee (CGVS p. 10, 11). Dat u verklaarde dat dit omwille van racisme was, kan u op geen enkele manier aantonen (CGVS p. 3). Naar arbeidskantoren zou u bovendien niet geweest zijn omdat die volgens u niet bestaan in Griekenland of toch niemand u er alleszins over verteld had (CGVS p. 10, 11). Dit is louter een blote bewering die u op geen enkele manier hard kan maken. Uw zoektocht naar werk bracht u uiteindelijk ook naar Kreta, waarvan u hoorde dat er meer jobkansen zijn (CGVS p. 8). U vond er ook een job die u gedurende zeven dagen deed (CGVS p. 8). U zou echter niet het bedrag dat werd afgesproken betaald zijn geweest (CGVS p. 8). Naast die ene job in Kreta zou u in Griekenland nooit een andere job hebben gehad (CGVS p. 9). Hoewel die job in Kreta in het zwart was, toont u hiermee aan dat u wel degelijk in staat was om zelf op zoek te gaan naar werk en er aldus werkmogelijkheden zijn in Griekenland. Daar u stelde te zijn opgelicht en niet of te weinig te zijn betaald, toont u op geen enkele manier aan dat u dit ergens heeft aangekaart, waardoor dit louter blote beweringen zijn die u op geen enkele manier kan hardmaken. Daarenboven wijst het CGVS erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u ook een ADET verleend.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u in totaal vijf maanden in een opvangcentrum in Chios verbleef (CGVS p. 8). Wanneer u uit het centrum moest, verbleef u nog eens 25 dagen in Chios maar dit wel op straat (CGVS p. 8). Gevraagd naar de reden hiervoor stelde u niet genoeg geld te hebben gehad voor een behoorlijke woning (CGVS p. 8). Eenmaal in Kreta verbleef u daar steeds in een verlaten huis in Asimi, waar u terecht was gekomen voor uw job (CGVS p. 8). Hoewel u die job slechts een week zou gedaan hebben, zou u wel altijd op die plaats zijn gebleven en dit bijna twee maanden lang (CGVS p. 8). Als reden daarvoor verklaarde u niet wist waarheen u anders moest gaan (CGVS p. 8). Eenmaal in Athene zou u daar ook de vijftien dagen dat u er was op straat hebben geslapen (CGVS p. 9). Er kan echter niet geconcludeerd worden dat u voldoende inspanningen geleverd heeft om onderdak te bekomen. U bleef steeds slechts korte tijd op uw verschillende verblijfplaatsen en kan niet aantonen dat u wel degelijk pogingen ondernemen heeft om huisvesting te bekomen. Bovendien stelde u zelf dat op Chios er wel degelijk opties waren, maar u dat toen niet kon betalen (zie supra). Niets weerhoudt u om bij terugkeer uw eigen verblijf te zoeken in Griekenland en hier huur voor te betalen, zoals u dat op heden ook in België doet (CGVS p. 5).

Voorts blijkt uit niets dat – indien u medische of psychologische problemen zou ervaren bij terugkeer naar Griekenland – u geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland. Waar u stelde dat in Griekenland nooit medische zorgen heeft gekregen toen u deze zocht, kan u opnieuw geen enkel begin van bewijs neerleggen dat u deze hulp effectief gezocht heeft (CGVS p. 3, 11). U stelde wel geprobeerd te hebben om hulp te zoeken bij een organisatie, maar u kon hier geen naam van geven en stelde dat zij u enkel geld zouden geven (CGVS p. 11, 12). Wat betreft uw psychologische moeilijkheden stelde u in Griekenland geen psycholoog te hebben bezocht (CGVS p. 12). Uit niets blijkt evenwel dat u geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland, mits u hiertoe de nodige inspanningen levert. Ook in België zocht u overigens nooit medische hulp (CGVS p. 12).”

“Uit uw verklaringen blijkt verder dat u door de autoriteiten van het opvangcentrum zelf zou aangevallen geweest zijn en dit één dag na het verkrijgen van uw verblijfsvergunning (CGVS p. 10, 12). U zou hierover gesproken hebben met een maatschappelijk werker die u vertelde dat er van die feiten geen bewijs was (CGVS p. 10). U zou verder nergens melding hebben gemaakt van dit incident (CGVS p. 10). U klaagde ook racisme aan en koppelde dat aan de reden waarom u geen werk had en waarom de politie u slecht behandelde (CGVS p. 3, 10). U zou ook nooit hulp gekregen hebben van de Griekse bevolking en er werd steeds op een vernederende manier naar u gekeken (CGVS p. 13). U legde tijdens het persoonlijk onderhoud ook een document neer opgesteld door uw advocaat in Griekenland en dit naar aanleiding van een aanval waarbij mensen u op straat aanvielen (CGVS p. 11; zie groene map in het administratief dossier). Hoewel dit een gebeurtenis was die plaatsvond nog voor u uw positieve beslissing ontving in Griekenland, toont dit aan dat u wel degelijk in staat was om in Griekenland uw rechten te doen gelden (CGVS p. 11).”

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker beschikt over voldoende zelfredzaamheid om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij kan niet overtuigen of aantonen dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden.

Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

9. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

10. Waar verzoeker gewag maakt discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten,

kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreuenswaardig dit ook is. Dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. In zijn aanvullende nota van 25 februari 2026 stelt verzoeker dat de redelijke termijn werd overschreden bij het nemen van de bestreden beslissing, evenals het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden. Dit betreft een nieuw middel dat niet tijdig werd ontwikkeld in het verzoekschrift (artikelen 39/57 en 39/69 van de Vreemdelingenwet) en kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd middels een aanvullende nota die slechts de mogelijkheid biedt om nieuwe elementen ter kennis te brengen (artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet).

4. Met zijn betoog ter zitting brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 21 januari 2026.

4.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

4.2. De algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker via zijn aanvullende nota heeft aangebracht. Hoewel het AIDA/ECRE-rapport van september 2025 actueeler is en de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

4.3. De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij wordt verwezen naar zijn psychologische toestand, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

4.4. Verzoeker verwijst naar zijn situatie in België en stelt ter terechtzitting dat hij werkt. Verzoeker stuurt met dit betoog echter aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cf.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

4.5. In zoverre verzoeker verwijst naar de recente rechtspraak van de Verenigde Kamers van de Raad met betrekking tot de situatie van Griekse statushouders, dient te worden opgemerkt dat een arrest geen precedentwerking heeft en bovendien betrekking had op verzoekers wiens ADET niet meer geldig was, terwijl de ADET van verzoeker *in casu* nog geldig is.

5. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 21 januari 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP